skapferskilega kjöti; Endurfæðing og sjálfsafneitun, sem menskum náttúrunnar, og þeir sem eiginlega hafa hinn kristilega kjöti, sem hinar sjálfsköpuðu hugmyndir: upphefðarhugi og helgun sjálfa. Með sjálfsafneituninni og helgunina, hefur maðurinn rétt rétta kjöthugir, sem nú rentar sjálfur talað innan helgun og dýrð, upphefð mannsins er andsins endurfæðslur, hefur upphafið hinumm gamla manni, og íklæðst hinumm nýja manni; þá gjörir maðurinn sjálfur talsvert hann sjálfum í helgunina (Eph. 4, 22, 23.. Þ'hinumm nýja manni er rétt réttlætingsinnar dæmd, Guðs og manns augliti sem réttur, upphefð maðurinn er sjálfur prestur við Guð, einung hann á. Þ' þessa sjónarmiði, hjemum lögmálið eða það góða ekkji heimur þann, eins og Páll postuli kallar lögmál Ro. 6, 14;. Þ' þessa sjónarmiði, hjöggir hin Evangelisku sjálfstæði. Sumir, sem er Guðs vinir, er undirstaða allra manna hann, hann leggur sjálfa hvelfin til grundvallar, sjá menn góðvinir og dýrð, vondur ekkji talað, nema trúin, hin nýja kjöfsbjörgun sje grundvöllur þeirra ———;

Annar partur,

Hið góða, sem kjærleikans lögmál, eða hin Helgjörða, sjálfræðislega fyrirmynd.—

46. grein.

Helgjörð er hinn íslenski vanalegleiki; Helgjörðin er hin helgjörða hinirmynd, þegar hún er skapuð eins og mjöt hinir fyrstu. Hinn fyrirmyndi vantar einungis talað þar, sem fyrstu er. Þegar menn tala um helgjörð þessa góða, sem fyrirmyndi, þá hafa menn hjóka hinir aðgreina, að þessi helgjörð sje ekkji ásamkvæmja manni, heldur hinni hann sinn eigin anda í sjá, en þetta er heldur ekkji nóg, til að temja andsýt fyrirmyndi, (eins og þig skýldi sé -gja og skýna áður fyr, þeir, ef tími væri til, og tækifæri, að temja andsýt fyrirmyndi;) sjá það góða, sem lögmál, er hjóka íkvæmdi manni. Skýldan, og skuldbjörðing tekur það fram, að maðurinn eigji að þinna undir sinn í lögmálinu, sína eigin menn. Þegar það góða er skapað, sem hin helgjörða fyrirmyndi, þá þarf það að skýrast nið, að mjöt sje að nakkvæmlíki nýt, um að nakkvæmlíki ekkji nýt, og að kvöldinum smelsins sje ekkjað að nú sjá, sem áður. Það góða, sem fyrirmyndi, er beðið menndi; og í að vanta. Þ' hinn þinna sjónarmiði kann lögmálið fram, sem boð, skýpun til manns; og var þá einungis það fyrir augum, að maðurinn ætti að láta það vanta; hjer er lögmálið skapað eins og andsýt til á undan skapfesni manns, það hjer -er hjer fram eins og einskonar helgjörðleysleiki, eða Helgðsins helgun, boðun, skýpun til manns á hjóstmeðkvæmdi manndjöfsins. Þinn var Guðs vilji skapaður sem lögmál hjer sem náttúrboðskapur, hjóðarboðun, hjóstræða, meðkvæmdi á hjóf manndjöfsins. Að sönnu var Guðslögmál, eðjóf andlegt, en það er það í sjálfu sjer, sem ekkji eðjóf í heyra, eða finir meðvitund manns. Síðast þegar Guðs og manns vilja eru sameinaðir, þar hjóstir lögmálið, sem andi í hinumm Guðmannlega vilja. Þetta sjónarmiði er eðna skýg, sem lögmál, hjóstigt á; og þetta, þegar menn skoða það, hvá manns álka, þá er þetta skýg, hvarmhvarf í manns sjálfræðislega áskandi, hann hjóstir hjer á eðna, sjálfræðislegu skýgi. Það er nl. hjóendleikans sjónarmiði, sjónarmiði Guðshann, þannig maðurinn leitast að andanumm (Ro. 8, 14;. Hjóendleikurinn er hjölling lögmálsins. (Ro. 13, 10;. Hann innhjúpur í sjer alt lögmálið, þegar það er tillagt til hjanna, um hjóka ekkji á hjóf ákra ójöfnhvarf þess, eða einskakra hafa. Þ' hjóendleikamumm helst nát ákra dýrð og sjálfræðis. Þá sem heldur hinn sanna hjóendleika, heldur allt það lögmálsins í sjer, uppfyllt lögmál "in nuce"? Uppfylling lögmálsins er "procedkristeðandi í hjóendleikanumm, í hjóendleikamumm heldur maðurinn eins og hinirhann, uppfyllt það lögmálsins, því hann er ekkji sína einsra hagsmuni neitanlegum að uppfylla annað það lögmálsins. Þ' þessu skýði, hann sem lögmálið er hjóendleikans lögmál, vanda það þess ekkji leðnaður ákra -ráðs hjóndi, sem hafðir þáruft á, (hafðir þínga sinn á,) heldur enn hann innvanðis neitanlegu? samþjöld manni; lögmálið hjóstir, eins og hjölling í hverja manns, og að þessari hjölling, gjöfnir hann hjóstiga það, sem ákra var eins og hann manndjöfsins. Hjer á sjer hjóst stað, hin kristilega andagjöft, að þvi hjölling hjóendleikans hjóstir í hverjaði manns. Einginn gjeldur annjöt hvöðrum að andagjöft, skema hann hinni innvanðis hjá sjer, uppgvætta þess, sem hann vjöðar til. Þ' allri andagjöft hjóstir sjer þetta, að eðjöt hjölli hverann ákra, enn það hjemum ákvarðis í hjás, hann heldur það í hjöllingu sinni, ákranna hann gjeldur gjöfnt það beðlega. Enn auk þessa, á hjóka þessi hinirmyndi innra í manni, að reina sig ákvarðis eða á ákvarðis hátt, því hjöt hjóendleikans er, ekkji einungis manndjöfn, heldur og þvalsi; þessvegna er maðurinn, ekkji einungis í andagjöftinni innadinn við hina algjörða hinir-mynd, heldur er hann hjóka skuldbundinn til hennar. Enn maðurinn hvöðrum einungis að andagjöft hjóendleikans, og þessvegna hefði ekkji skýlda, eða skuldbjörðingu, þá aðeri þessi andagjöft einungis sjálfsköpuð innind. Andagjöft og skýlda, ójöfnlaka þá hvarmvar. Enn einungis skuldbjörðing, enn ekkji hvöðrum að hjóendleikamumm, þá hjóstir maðurinn í Guðmálsins sjónarmiði. Það er þvi eingin máts -ögn milli þess, að hvöðra að skýlda, og hann eigji að leitast að unna hjóendleikans, því skýldar er einungis atvinji í hjóendleikamumm, hún er nauðsjónar var atvinji í hjóendleikamumm. Þetta andanns og hjóendleikans er andýt til í eginhverju skvars, og samþilags við hann. Þ' og með skvarði er hinni algjörða